

POLSKIE. (Wypisy)
SONETY.

1. Mickiewicz Slepy akermanierie.

Poeta wyjeżdża na step.
Wóz jego brodzi w trawie,
jak okręt w falach oceanu.

Łmrok zapada. Niema drogi
ani kurhanu. Wtem
wychodzi jaśniejszy jutrzemka sto-
pu Dniestr a jakto lampa
Akermanu księżyc -

Stojmy: jak cicho! Słychać
zórawie, mowył kotyprze się
na ziobach, nęzi ślęga

się po trawie. Litwo niareg
i stępnę Ciebie. Chodźmy
dalej, niest mnie już tam
nie wspomina.

2. Ajudak. Mickiewicz.

Lubię spoglądać na skały
Ajudaku jak kairwany roz-
bijają się na skałe, srem.
Węz po mieliżenie jak stado
wielorybów, a wracając roz-
koniają musle, perły, korale.
Tak jest w sercu poety. Na-
mignosc' wzbudra nie-
pogode, jednal go y bu-
da minie, moie znowy
perce poemat który wzd-

hi skroni jezo -

3. Asnyk, Wolnot: niewola

Choć prawa niezmienną naturę ograniczają, to jednak jeżeli je rozprowadzą i do nich się zastosują, to nie jest ich niewolnikiem lecz moce w świecie obywateli dodają rolę.

Jeżeli ich nie rozprowadzą to kryją, boże swobodę się sprowadzą sobie.

Treść, ponętów mogą być.

Wielki natury, zdatności, apetyt na miękki, potłucy postacie. Wspomnianie w dziełach „Pohwóć i niewola”

sz: Sumiera jedzenie i piwo, sen, odtychanie, praca cisła, kosa i t. d.

NIEMIECKIE.

Der Friedensrichter.

2. Opowiadanie.

Der Richter zu Stammendorf hatte die Gewohnheit die streitenden Parteien zu versöhnen. Dies geschah gewöhnlich in dem Gerichtssaal, aber wenn ein streitender Bauer doch prozessieren wollte, führte er ihn in ein abgelegenes Stübchen aus welchem er ganz niedergedrückt kam, und sich mit seinem

Gegner versöhnte. Er liebte einen trockenen Spass, aber auch einen guten Bissen und einen guten Trunk. Dies mußte die Frau eines reichen Kaufmanns Berg und schickte ihrem neuen Diener Johann um dem Richter die Einladung mitbringen. Aber der Diener traf den Richter nicht zu Hause und ging in den Verhandlungssaal. Er wollte sich dem Richter nähern, aber dieser, den ihn für einen Lenzgen hielt, ließ

ihm zuerst weichen. Nach großer Mühe und vielen Mißverständnissen gelangte ihm dies endlich. Da sprach Johann feierlich die Einladung aus. Es lachten der Richter selbst, der Schreiber, der Gerichtsdiener und der ganze Saal und Johann lachte aus Gefälligkeit auch mit.

Rauer
Karlsgang/11 mer 102 Wittenb.

